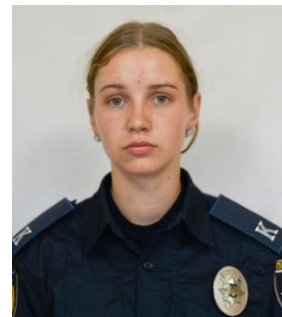

Іван Васильович КРИЦАК,

кандидат юридичних наук, доцент

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

Інна Миколаївна ІЩИК

(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

ДУХОВНО-ЦІННІСНА КОНЦЕПЦІЯ ПРАВОРОЗУМІННЯ: ЗМІСТ, СУТНІСТЬ І РОЛЬ У ПІЗНАННІ ЗЛОЧИННОСТІ ТА ПРОТИДІЇ ЇЙ

Нинішнє суспільство, прагнучи до гармонійного розвитку, потребує переосмислення концепту та ідеї служіння – як на рівні окремої особистості, так і в загальносоціальному вимірі/форматі. Служіння як особистісна позиція, явище і процес має глибокі релігійні, теоретико-правові, кримінологічні/кримінологічні аспекти, які сьогодні залишаються недостатньо дослідженими. Настанова служіння ближньому, висловлена Ісусом Христом у словах: «Хто хоче бути найбільшим серед вас, нехай буде всім за слугу» (від Матвія 20:26-28) не лише має морально-етичне та духовно-ціннісне значення, а й набуває особливої актуальності та ваги, особливо зараз, у XXI столітті в контексті побудови правової держави та запобігання злочинності. Усвідомлення ідеї служіння та її практична реалізація можуть стати ключовим чинником соціальної стабільності, зміцнення інститутів правопорядку та загального прогресу і благоденства. Виховання суспільної відповідальності, здорової української нації через ідею служіння та концепт біблеїстики/бібліотерапії є стратегічним напрямом, здатним вивести українську державу і право на новий рівень і шаблі передового розвитку.

Важливим елементом реалізації соціального служіння є ефективна система концепту «правоохорона», що базується на моральних і правових

стандартах. Право виступає цінним ресурсом суспільства, подібним до діаманта, який необхідно ретельно захищати. Без духовно-ціннісного виміру цей захист стає формальним і поверхневим. Саме тому сучасне правозастосування дедалі більше інтегрує гуманістичні цінності підкріплені духовно-культурними засадами, забезпечуючи баланс між нормами права, традиціями, звичаями та моральністю суспільства. Справжній професіоналізм у кримінології народжується не лише з академічних знань, а й із щирого прагнення досліджувати глибину цієї науки через самоосвіту. Навіть починаючи з аматорського рівня, кримінолог може досягти найвищих щаблів майстерності, якщо має внутрішню мотивацію, наполегливість і готовність заглиблюватися в складні теоретичні та практичні аспекти своєї галузі. А головне, це підтримка вчителів, наставників, однодумців. Саме прагнення до постійного розвитку, аналізу глибинних процесів злочинності та пошуку ефективних методів її протидії відкриває шлях до справжньої експертності та визнання у кримінологічній науці.

Ключові слова: праворозуміння, духовно-ціннісний підхід, кримінологія, концепт «правоохорона», соціальне служіння, злочинність, протидія злочинності, релігія, ідеологія, криміногенність, демографічна криза, війна.

Постановка проблеми. Якщо ми усвідомлюємо себе відповідальними державними службовцями й творцями державності, то наше покликання – служити кожній людині й державі «вірою і правдою», керуючись найвищими моральними та етичними цінностями, з такою ж відданістю та чесністю, якби це було служіння самому Господу. «Вступаючи на шлях монастирського життя, ми немов пишемо дисертацію власного існування, ґрунтуючи її на покайнанні за свої гріхи. Кожна сповідь перед священником відкриває перед нами нові грані/горизонти нашої недосконалості, допомагаючи усвідомити й відкинути те, що обтяжує нашу душу. Лише через щоденну боротьбу з лукавими помислами й тими гріхами, які тримають нас у полоні, ми крок за кроком зростаємо духовно. Цей процес внутрішнього очищення дає нам силу підніматися вище, надихаючи до молитви, праці та щирого служіння.

Функціонування держави є складним динамічним процесом, що відбувається під впливом значної кількості чинників. Кожна функція держави впродовж історичного розвитку зазнає значних трансформацій. Це, безумовно, повною мірою стосується і правоохоронної функції. Більш того, наукове дослідження вказаного напрямку діяльності держави ускладнюється тим, що правоохоронна діяльність має не лише інструментальне значення, але містить в собі й суттєве аксіологічне навантаження¹. Правоохоронна функція держави є надзвичайно важливою складовою сучасного правового порядку, що знаходить глибоке наукове

¹ Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwcu.pdf> С. 365

осмислення, зокрема у фундаментальній праці І. В. Кріцака¹, яка користується значним науковим попитом та має високу цитованість. Відповідну ідею активно розвиває Харківський національний університет внутрішніх справ, зокрема кафедра теорії держави і права, що ініціювала низку науково-практичних конференцій, присвячених проблематиці правоохоронної функції держави. Дослідження цього напрямку значно ускладнюється тим, що правоохоронна діяльність виходить далеко за межі суто інструментального призначення, набуваючи глибокого не лише аксіологічного змісту. Ба більше: вона несе у собі вагоме духовно-ціннісне навантаження, адже будь-яке право неможливе без його внутрішнього духу, який наповнює юридичні норми змістом і сенсом. Саме тому дослідження цих аспектів у сучасних умовах є вкрай актуальним. Розроблення духовно-ціннісної концепції праворозуміння, формування відповідної наукової доктрини та її втілення/реалізація у кримінологічній науці має не лише теоретичне, а й практичне значення, визначаючи перспективи розвитку правової системи та її здатність відповідати викликам сучасності.

Оригінальне дослідження ідеї служіння в поліцействі на рівні дисертаційного дослідження вперше було здійснене І. В. Кріцаком². У своїй кандидатській дисертації, захист якої відбувся у 2011 році за участі провідних вчених нашої країни, серед яких: О. О. Погрібний, А. М. Колодій, М. О. Баймуратов, О. Ф. Скакун, О. М. Головка О. В. Марцеляк, В. О. Серьогін, Д. В. Лук'янов, О. А. Гавриленко та багато інших науковців, де було розглянуто функцію надання послуг через ідею служіння суспільству як основу діяльності поліції. Варто зазначити, що О. М. Головка висловив скептичне припущення в тому, що хоча ідеологічно поліція може позиціонувати себе як сервісна структура, у реальності ця функція залишиться невтіленою, хіба що існуватиме на рівні ідеології. Однак, вже у 2014 році, з початком реформ правоохоронної системи, основним принципом діяльності української поліції стало гасло «Служити і захищати», що підтвердило стратегічну важливість напрацювань вчених Харківського національного університету внутрішніх справ. Така стратегія засвідчує, що науковець повинен не лише аналізувати поточні тенденції, а й прогнозувати розвиток подій, випереджаючи час. Саме здатність до наукового передбачення, що ґрунтується на глибокому розумінні суспільних процесів, є ключовою характеристикою дослідника. Впродовж останнього десятиліття І. В. Кріцак активно розвиває духовно-ціннісну концепцію праворозуміння, яка покликана посісти центральне місце у правовій аксіології та стати логічним наступником антропоцентричної концепції праворозуміння, зважаючи на світові апокаліптичні події, які спостерігаємо останніми часами. Як наука про цінності, аксіологія має визначати духовно-ціннісний підхід до

¹ Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwcu.pdf>

² Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Кріцак Іван Васильович ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Х., 2011. 226 с.

праворозуміння як основоположний, адже саме він здатен забезпечити гармонійний розвиток правової системи в умовах сучасних соціокультурних викликів.

Мета статті – визначити зміст духовно-ціннісної концепції праворозуміння, описати її роль у пізнанні злочинності та протидії їй.

Виклад основного матеріалу. У Новому Завіті Господь залишає нам дві найважливіші заповіді: «Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, усією душею твоєю і не май інших богів, окрім Мене», а також «Люби ближнього свого, як самого себе». Заповідь любові нерозривно пов'язана зі служінням, адже віра без діл є мертвою. У сучасних умовах ідея служіння набуває особливого значення, що підтверджується як релігійними, так і філософськими та правовими вченнями. Служіння потребує жертви. Найчастіше – це відмова від власних зручностей, часу чи сил, а інколи навіть здоров'я або життя. Сам Господь сказав: «Немає більшої любові, ніж коли хто душу свою кладе за друзів своїх». Це і є вияв істинної любові – жертвності заради вищих цілей. Як зерно, що має впасти в землю й померти, щоб принести рясні плоди, так і людина, жертвуючи собою в ім'я добра, примножує духовні багатства. Найвищий приклад жертвного служіння подав сам Ісус Христос. Він віддав Своє життя за людство, відкупивши нас від вічної смерті та пекельних мук. Його місія на землі полягала не в тому, щоб Йому служили, а щоб Він Сам служив людям, віддаючи Себе заради їхнього спасіння. Особливим проявом смиренного служіння Ісуса Христа стало омивання ніг своїм учням перед Його розп'яттям. Це було не просто символічне діяння, а глибокий вияв любові, пошани й відданості. Христос діяв як слуга, показуючи нам істинний сенс смирення, самопожертви й жертвного служіння. Впродовж Свого земного життя Христос допомагав усім, хто потребував: годував голодних, зцілював хворих, відкривав очі сліпим, повертав слух глухим, воскрешав мертвих. Він навчав правди Божої тих, хто був готовий її почути. У словах: «Не кидайте перлів перед свинями», підкреслюється важливість духовної готовності людини прийняти Істину. Коли ми з любов'ю та смиренням добровільно служимо ближнім, ми стаємо подібними до Христа, наближаємося до святості та істинного сенсу життя. Саме в служінні ближньому розкривається сутність віри та духовного зростання.

Якщо існує доля людини, значить є доля держави, або як вижити за нинішніх складних умов російсько-української війни і глобальних потрясінь: кримінологічні акценти. Функціонування держави – це складний і динамічний процес, що неможливий/немислимий без духовно-ціннісного виміру. Він перебуває під впливом численних чинників, зокрема державно-політичних, а також тенденцій, що не залежать від людської волі. Якщо можна говорити про долю людини, то аналогічно існує й доля держави: зlodіяння, вчинені особою, відображаються на її родоводі (її родових гріховних чи благочестивих лінях), так само як і зlodіяння держав залишають відбиток на їх історичній тягlostі. Впродовж століть, бачимо, як могутні нації, народи й національності, об'єднані сильними ідеологічними

доктринами, зникали з історичної сцени. Сильні підкорювали слабших, і втрата моральних і духовних орієнтирів нерідко ставала передумовою занепаду держав, або й взагалі зникнення з лиця землі. Гріхопадіння та відхід від принципів праведності в межах одного народу відкривали можливості для завоювань іншими.

У такому контексті особливу роль відіграє духовний детермінант у державно-політичних процесах. Його значення не може залишатися поза увагою кримінології, адже саме через призму духовно-ціннісної складової можливо розглядати розвиток криміногенної теорії та ефективні підходи до протидії злочинності. Кожна функція держави впродовж історії зазнає глибинних трансформацій, поступово змінюючись, еволюціонуючи й адаптуючись до нових реалій.

Сьогодні, у контексті російсько-української війни, оборонна функція держави займає центральне місце, однак це не повинно відвертати увагу від іншої фундаментальної місії держави і людини – соціального служіння, якщо хочемо вижити у цих надскладних умовах і спасти свою безсмертну душу. Як сказав Ісус Христос: *«Хто з вас хоче бути найвищим, нехай буде слугою для всіх» (від Матвія 20:26-28)*. Це нагадування про те, що сила держави полягає не лише у військовій могутності, а й у здатності захищати, підтримувати та служити своєму народові, зберігаючи при цьому моральну, а головне духовно-ціннісну сторону/основу свого існування, точніше, утримуючи духовний особистісний та держаний фронт на належних рівнях благочестя.

Окремі апокаліптичні застереження у рамках кримінології. Сучасна історія засвідчує, що непрофесійність та відсутність стратегічного мислення в управлінні державою, особливо в контексті злочинної політики, можуть мати катастрофічні наслідки. Неабияку роль у профілактиці багатьох негативних процесів за сучасних умов, повинна відіграти кримінологія. Приклади жорстоких правителів минулого, таких як Ірод, який наказав знищити 14 тисяч немовлят у страху перед приходом Месії, – Господа нашого Ісуса Христа, нагадують нам про руйнівну силу аморального державного управління. Людство, від часу Адама і Єви, пережило безліч випробувань. Ми ведемо свій родовід від праведного Ноя, який пережив Великий потоп – катаклізм, що став наслідком крайньої моральної деградації суспільства. Святі отці застерігають, що якщо світ і далі занурюватиметься в аморальність і хаос, його може чекати інша катастрофа – цього разу не водна, а вогняна. У сучасному контексті це застереження набуває особливої актуальності, адже загроза ядерної війни та глобального знищення людства залишається реальною. Відповідальність за майбутнє світу лежить на нас, і головним завданням є збереження миру, духовних цінностей та гармонії в суспільстві.

У нинішньому світі, сповненому моральних викликів, надзвичайно важливо зберігати вірність Божому задуму та не ставати зрадниками Його волі, щоб не уподібнитись Іуді Іскаріотському й тим, які до цих пір не визнали Господа нашого Ісуса Христа єдиним Богом у Трійці Святій і

Єдиносущній, а чекають свого нового мошиаха-антихрита, який і принесе зображення звіра, що сьогодні ретельно приховано у к'юар кодів та багатьох інших штрих кодах, що добре описано у Апокаліпсисі від Іоанна Богослова. Кожна людина створена за образом і подобою Творця, і цей дар накладає відповідальність перед Богом і перед собою. Кожен гріх віддаляє нас від Бога, розриваючи духовний зв'язок, що був даний нам від початку, адже за словами великого вчителя Церкви Христової Тертуліана, душа людини за природою християнка. Усі ми створені богом, тому й відношення до людини повинне бути як до найвищої соціальної цінності попри різноманітні відмінності. Однак гріховність слід засуджувати, щоб вона не могла розвиватися. Тому повернення до істинного шляху можливе – через щире покаяння та участь у Таїнствах Христової Церкви, яка вже понад 2 тис. років несе світові живу Благодать Божу. Саме через неї Господь відкриває нам шлях до відновлення, очищення та повернення до Світла, даруючи надію на спасіння та вічне життя.

Стосовно необхідності розвитку духовно-ціннісного підходу у кримінологічній науці. «Вічна» проблема духовності особливо актуалізується у кризові періоди історії, коли принципово нові життєві явища та обставини коригують способи і засоби життєвого вибору і соціального самовизначення індивідів. Радикальні зміни, які переживає сьогодні Україна, є саме таким етапом. А це означає, що проблеми духовності мають набути статусу найважливіших. Актуальним завданням стає пошук духовних основ людської спільності¹.

О. Лопуга наголошує, що духовність є найвищим станом свідомості особистості і суспільства, що орієнтує на загальнозначимі цінності. Біологічно людині дається лише організм, в який закладено визначені функції, задатки тощо. І саме в процесі життєдіяльності людина формується як культурно-історична істота. Людське дитя, яке виросло поза людським спілкуванням, не зможе стати людиною, незважаючи на всі свої фізичні дані. Чим більше духовності в людині, тим вище вона стоїть у людському суспільстві². Далі авторка аналізує духовну культуру молоді у ціннісному вимірі через соціокультурний та ціннісний підходи, де соціокультурний підхід розглядається як єдність культури і соціальності, створюваних та трансформованих діяльністю людини. Соціокультурне – це єдність соціального та культурного, що розглядається як цілісність, яка не зводиться до характеристик окремих частин. Позаяк особистість за соціокультурного підходу розглядається як пов'язана із суспільством системою відносин, що ґрунтуються на сукупності цінностей і норм, то феномен духовної культури молоді слід розглядати як ціннісно-

¹ Целякова О. М. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2009. № 38. С. 223

² Лопуга О. Особливості духовно-ціннісних орієнтацій особистості. *Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії*. 2020. Вип. 29. С. 98

соціокультурний, тобто єдність соціальності та культури, що ґрунтується на інтеріоризації на особистісному рівні духовних цінностей суспільства¹.

Близько сорока років тому американський автор А. Блум критикував академічні соціальні та поведінкові науки за те, що вони є схоластичними і застійними. Він стверджував, що десятиліттями не було новаторських перспектив, ніяких нових парадигм і теорій цінності чи впливу. Порівняно з точними науками і медициною, традиційні дисципліни соціології, психології, антропології, економіки, історії, політології є коматозними, якщо не мертвими взагалі. Основною причиною цього, на його думку, є відсутність належних міждисциплінарних і міжнародних зв'язків².

Звідси логічно випливає необхідність посилення духовно-ціннісного підходу у сфері юриспруденції, особливо в кримінології, яка відіграє фундаментальну роль у кримінально-правовому блоці наук. Світовий досвід доводить: провідні країни активно розвивають кримінологічні спеціальності, створюють факультети, лабораторії, інститути та дослідницькі центри, які працюють над комплексним вивченням проблем із міждисциплінарних позицій. Саме такий підхід дозволяє залучати широке коло фахівців, інтегрувати результати досліджень у науково-практичний дискурс та реалізовувати їх у вигляді наукових праць, аналітичних оглядів, тематичних конференцій та експертних дискусій. Розвиток кримінології як науки має стати одним із пріоритетів для суспільства, адже її завдання – не лише вивчення кримінальних процесів, а й формування стратегій їх запобігання, що є ключовим для створення безпечного та гармонійного соціального простору.

Про діагностичну функцію та міждисциплінарний статус кримінології. Академік О. М. Костенко наголошує, що «державна політика у сфері протидії злочинності може бути адекватною лише тоді, коли вона засновується на адекватній кримінологічній доктрині»³. К. Ескрідж, А. Бутирський наголошують, що для розробки концепції розвитку науки кримінології доречним є запозичення позитивного досвіду у галузі медицини. У кримінології, як і в галузі медицини, існує необхідність розробки як превентивних, так і «лікувальних» стратегій, а також їх широкого впровадження практично в усіх аспектах суспільного та приватного життя суспільства. Медицина за останні 200 років зробила не один великий крок вперед, у зв'язку з чим авторами робиться спроба застосування стратегічної моделі розвитку медицини за ці роки для розробки стратегічної моделі розвитку кримінології на сучасному етапі. Отже, суттєве зменшення рівня злочинності може бути здійснено шляхом прийняття для кримінології такої стратегічної моделі, а саме: - розробка єдиної міжнародної академічної моделі; - розвиток взаємодії всередині

¹ Там само. С. 100.

² Чекараміт К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. № 4 (17). 2024. С. 221. DOI: [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216).

³ Костенко О. М. Модернізація доктрини сучасної кримінології у парадигмі соціального натуралізму. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2014. № 1 (2). С. 190–208.

кримінологічної науки; - посилення ролі міждисциплінарних зв'язків; - розробка стандартів оцінки наукових результатів на основі результатів їх практичного застосування; - інтеграція нових знань не лише у наукову спільноту, а й у державний сектор. Ефективний розвиток кримінології як науки можливий лише за умови застосування міждисциплінарного підходу та активної взаємодії науковців і практиків із різних галузей. Кримінології слід і надалі продовжувати дотримуватися мультидисциплінарної парадигми, беручи приклад із представників медицини, і звертатися до всіх галузей і дисциплін, запрошуючи їхніх представників приєднатися до кримінологів у пошуках істини. Кожна галузь і дисципліна має що запропонувати кримінології у міждисциплінарному контексті, і лише так можна комплексно вирішити проблеми боротьби зі злочинністю¹.

Сфера кримінології прагне зрозуміти і пояснити злочинність з метою зменшення її тяжкості та негативного впливу. О. М. Бандурка та О. М. Литвинов наголошують, що на початку третього тисячоліття протидія злочинності в Україні набула особливої актуальності, адже забезпечення безпеки нації – одне з найважливіших завдань держави, від вирішення якого безпосередньо залежить її майбутнє². Розвиток кримінології як науки вимагає застосування міждисциплінарного підходу, що дасть змогу по-новому осмислити завдання цієї науки, проблеми, з якими вона стикається, а також шляхи їх подолання. Як слушно ще у 2000 р. зазначили автори монографії «Кримінологія: запрошення до дискусії»: *Кримінологія не повинна уподібнюватися військовим, які вчать воювати за картами минулих боїв, – нові умови потребують нових стратегічних і тактичних рішень. Різноманіття та плюралізм підходів у навчальній дисципліні зазвичай є головним джерелом наукових знань*³.

Якщо дивитися на проблему боротьби зі злочинністю з позицій не кримінолога, а лікаря початку XIX ст., перед яким стояли медичні проблеми тієї епохи, можна побачити таке. Сьогодні існують, здавалося б, непереборні проблеми злочинності – так само, як на початку XIX ст. з'явилися непереборні проблеми зі здоров'ям – віспа, бубонна чума, поліомієліт, цинга. У ту епоху в медицині існувала чимала кількість теорій, адже було дуже обмежене розуміння суті проблеми, а також брак знань щодо причин, наслідків та лікування. Були відсутні дієві діагностичні інструменти та методології, бракувало розумної діагностики та розуміння і, як наслідок, низька ефективність медичних процедур. Через це суспільство реагувало на хвороби та нещасні випадки, використовуючи грубі, саморобні, неперевірені засоби лікування замість ефективних, перевірених на практиці методів. Крім того, навіть коли у медицині відбувалися відкриття нових ефективних методів лікування, вони часто стикалися з протидією через політичні

¹ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 215–216

² Бандурка О. М., Литвинов О. М. Синхронізація понятійного апарату теорії протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 105.

³ Кримінологія: запрошення до дискусії : [монографія] / О. В. Баляба, Е. В. Віленська, Е. О. Дідоренко, Б. Г. Розовський. Луганськ : РВВ ЛІВС, 2000. С. 315.

переконавання чи громадські настрої. Сьогодні ж ситуація у медичній сфері, на щастя, кардинально змінилася¹.

Так що ж такого зробила медицина, щоб перейти від того, що було тоді, коли життя, як зазначав Т. Гоббс, було «самотнім, бідним, огидним, жорстоким і коротким», до того етапу, на якому медицина перебуває зараз? Смерть не подолали і, звичайно, ніколи не подолають, але існує суттєвий масив сучасних медичних знань, багато епістемологічного розуміння, загальне спільне сприйняття і прийняття нових медичних розробок. Як наслідок, багато серйозних захворювань були переможені, а негативні наслідки хвороб та нещасних випадків були суттєво зменшені. Середня тривалість життя зросла більш ніж удвічі з 1800 року, і це значно покращило якість життя. Що пояснює цей прогрес? Спеціаліст у сфері охорони здоров'я, швидше за все, знайде на це півдюжини причин, і, звичайно, це більше, ніж просто досягнення в галузі медицини. Остання зробила значний внесок у сучасне людське довголіття і життєздатність. Тому ми запитуємо ще раз: що зробила медицина, щоб рухатися вперед, як це було, і що ми можемо в кримінології дізнатися зі стратегічної моделі медицини, щоб використовувати для досягнення таких вражаючих результатів у боротьбі зі злочинністю?².

Лікарі не можуть і ніколи не зможуть запобігти смертності, так само, як і кримінологи не можуть і ніколи не зможуть повністю ліквідувати злочинність як явище, але лікарі та кримінологи можуть суттєво зменшити серйозність наслідків хвороб і злочинності відповідно, а також покращити якість життя людей³.

Необхідним є продовження підвищення рівня зв'язків, взаємодії та обміну між кримінологами на національному та міжнародному рівнях. На міжнародному рівні ми вже маємо певний успіх у розвитку професійних асоціацій, створенні журналів, інформаційних бюлетенів та вебсторінок. Варто відзначити, що сьогодні в усьому світі існує близько 40 спільнот кримінологів, і майже всі вони можуть похвалитися багатонаціональним списком учасників, і це має неабияке значення. До прикладу, Американська спілка кримінологів має учасників із понад 60 країн. Зараз у цій сфері існує міні-Нобелівська премія, Стокгольмська премія в галузі кримінології, створена ще десять років тому. Ця премія присуджується за відкриття, зроблені в усьому світі. Сьогодні ця винагорода була вже присуджена особам, які проживають в 11 різних країнах⁴.

Кримінологія виникла як надзвичайно яскрава сфера вивчення в останні півстоліття, і вона готова продовжувати свій стрімкий розвиток. Виникнення і розвиток кримінології в США пояснюється частково й

¹ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 216.

² Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 217–218

³ Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 219.

⁴ Там само. С. 220–221.

політичними чинниками, необхідністю комплексної боротьби зі злочинністю, але також значну роль у цьому відіграв міждисциплінарний характер самої науки. Цікавим є те, що багато кримінологів мають науковий ступінь з історії, психології, соціології, біології, політології, права тощо¹.

Ми погоджуємось з авторами К. Ескріджем, А. Бутирським, які приходять до висновку, що ефективний розвиток кримінології як науки можливий лише за умови застосування міждисциплінарного підходу та активної взаємодії науковців і практиків із різних галузей. У сучасному світі кримінологія, стикається зі значним масивом проблем. Неможливо побороти злочинність взагалі, так само, як і неможливо для лікарів побороти смерть. Проте видається можливим суттєво зменшити рівень злочинності, прийнявши ту саму стратегічну академічну модель, що й медицина два століття тому, а саме: розробка єдиної міжнародної академічної моделі; розвиток взаємодії всередині кримінологічної науки; посилення ролі міждисциплінарних зв'язків; розробка стандартів оцінки наукових результатів на основі результатів їх практичного застосування; інтеграція нових знань не лише у наукову спільноту, а й у державний сектор².

Духовно-ціннісний підхід та необхідність його реалізації у молодому і старшому поколінні українців: загрозові стани злочинності та необхідність їхнього усунення. Молодь – це майбутнє української держави, саме на неї покладаються основні сподівання та надії. Проте, поряд із підтримкою молодого покоління, необхідно приділяти належну увагу загальному соціальному середовищу, зокрема родинам та питанням народжуваності. Демографічна ситуація в Україні нині є вкрай складною, і її поліпшення вимагає не лише соціальних та економічних стимулів, а й формування відповідної суспільної культури та мотивації на духовно-ціннісних засадах.

Забезпечення стабільного майбутнього передбачає усвідомлення відповідальності кожного – як батьків, так і суспільства загалом. Чоловік, як опора родини, має не лише брати на себе матеріальне забезпечення, а й розуміти важливість створення умов для гармонійного розвитку та народжуваності максимальної кількості дітей. Відновлення генетичного коду української нації повинно відбуватися комплексно – через підтримку традиційних сімейних цінностей, створення сприятливого середовища для виховання дітей та популяризацію ідеології відповідального батьківства й материнства. У цьому контексті особливо актуальним стає концепт «Сім» і «Я», що відображає ідеал сім'ї, тобто п'ятеро і не менше дітей, що виражатиметься у суспільній ідеології, яка поєднуватиме індивідуальний розвиток із цінністю родини.

У 1991 році в Україні проживало 51,944 млн осіб. Найбільше українців було у 1993-му році – 52,244 млн осіб. Дані за 2015–2018 роки подаються без

¹ Там само. С. 221.

² Там само. С. 221.

урахування «тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим і м. Севастополя», також досить приблизними є дані щодо неконтрольованих Києвом територій на сході країни¹. На січень 2025 року в Україні населення оцінюється приблизно в 36 мільйонів осіб. Це число може змінюватися через міграційні процеси та демографічні фактори, а також через наслідки війни, яка триває з 2014 року та повномасштабного вторгнення РФ на територію України з 2022 року².

За словами К. С. Чекарамів, сучасна злочинність неповнолітніх як об'єкт кримінологічного дослідження характеризується елементами самодетермінації злочинності, змістом яких є: по-перше, накопичення кримінального досвіду та формування внутрішньої готовності подальшого розширення меж злочинної активності неповнолітніх; по-друге, формування резерву для рецидивної і професійної злочинності, коли спосіб життя неповнолітнього нерозривно пов'язаний зі скоєнням злочинів, і навіть коли неповнолітній злочинець оцінює свою кримінальну діяльність як різновид професійного заняття, що має попит у суспільстві, чи прагне досягнення зазначеної мети; зниженням соціально-правового контролю: неефективністю процесу адаптації кримінального законодавства до мінливої кримінологічної обстановки, непродуманим впровадженням ювенальних технологій. Основні причини сучасної злочинності неповнолітніх пов'язані з протиріччями у суспільному розвитку³.

Від концепту правоохорони до соціального служіння та духовно-ціннісного праворозуміння. Впродовж останніх трьох десятиліть Україна перебуває у фазі активних соціально-економічних, політичних та світоглядних трансформацій, спрямованих на формування ефективного державного механізму та якісно нового соціального середовища⁴. Наукове осмислення функціонування державного та політичного життя значною мірою залежить від розробленої державної ідеології, що базується на міцних духовно-ціннісних основах. Це необхідно для того, щоб наш діалог не став безрезультатним, схожим на спілкування глухого зі сліпим. Важливою є функція служіння своєму народу, яка виступає пріоритетним напрямом суспільно-політичного розвитку й життя та стосується не лише міста як полісу чи регіону, але й усієї держави, суспільств, націй і народностей. Спостерігаючи за глобальними процесами високорозвинених країн, мегаполісів ми бачимо безперервний інноваційний розвиток, що свідчить про постійну еволюцію функцій держави, які постійно змінюються, трансформуються, еволюціонують та оновлюються, щоразу виходячи на нові горизонти та рівні інновацій. У цих процесах неабияке значення має дипломатичний корпус, виражена державна політика, розуміння світових

¹ Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: www.ukrstat.gov.ua.

² Там само.

³ Чекарамів К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. 2024. № 4 (17). С. 213. DOI: [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216).

⁴ Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. С. 3.

глобальних процесів, адже бачимо, що коли руйнується людина всередині, в нутрі своєму на рівні Совісті через ігнорування духовно-ціннісними прерогативами, тоді руйнується все довкола нас.

Сьогодні, в умовах російсько-української війни, оборонна функція держави набуває першочергового значення, суттєво впливаючи на діяльність усіх органів влади та державних установ. Однак, важливим залишається збереження балансу між внутрішньою безпекою та міжнародним визнанням України як суверенної, правової держави. Поняття «правоохорона» несе в собі не лише захист правопорядку, а й комплексне забезпечення сталого розвитку держави, її інституційної спроможності та міжнародного авторитету. Таким чином, стратегічне завдання полягає у збереженні як внутрішньої, так і зовнішньої стабільності, що є основою для подальшого розвитку країни.

Зміна пріоритетів державної діяльності закономірно спричиняє перегляд і трансформацію її функцій. Важливою складовою цього процесу є впровадження найкращих міжнародних практик соціального обслуговування населення, що сприяє ефективній реалізації принципу всезагального служіння громадянам. У цьому контексті особливого значення набуває вироблення наукової доктрини, яка забезпечить обґрунтовану нормативно-правову базу для реалізації державою функції соціального служіння та надання послуг населенню. Дотримання сучасних принципів державного управління дозволить сформувати ефективні механізми правового регулювання, що сприятиме забезпеченню стабільності, соціальної підтримки та правового порядку, особливо в умовах воєнного стану.

Так, І. В. Кріцак наголошує, що поглиблення процесів глобалізації, загальносвітової та регіональної інтеграції спричиняє підвищення ролі міжнародних стандартів у різних сферах суспільного життя, в тому числі у сфері охорони й захисту прав і свобод людини та громадянина, боротьби зі злочинністю, забезпечення стабільного правопорядку. Це вимагає подальшого еволюційного розвитку основних напрямів діяльності держави, серед яких важливу роль відіграє правоохоронна функція¹. Справді, у сучасному світі, що стрімко трансформується під впливом глобалізації, інформаційних технологій та світових катаклізмів, постає питання глибоких суспільних і державницько-правових змін. Одним із ключових викликів стає втілення концепції соціального служіння в умовах, коли технологічний розвиток, зокрема штучний інтелект (ШІ), не лише змінює спосіб життя людей, а й впливає на їхню свідомість, світогляд і цінності. Ризики дегуманізації, втрати традиційних морально-етичних орієнтирів і духовних смислів змушують багатьох шукати гармонію поза урбаністичним середовищем, прагнучи зберегти свою ідентичність та людське єство. Водночас, процеси глобальної та регіональної інтеграції набувають дедалі

¹ Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. С. 3.

більшого значення, адже жодна країна не може залишатися осторонь світових тенденцій. Україна стикається з викликами, що вимагають балансування між національними традиціями та міжнародними стандартами. Війна, що триває, лише загострює ці питання, адже руйнування міст і сіл, знищення інфраструктури та страждання людей роблять забезпечення стабільного правопорядку ключовими пріоритетами державної політики. Стабільність усередині країни є запорукою її сили на міжнародній арені. Якщо суспільство буде згуртованим, мобілізованим і відданим своїм духовним та національним цінностям, воно зможе ефективно протистояти зовнішнім загрозам. Демографічна ситуація, рівень народжуваності, соціальна згуртованість – це ті фактори, що визначають стійкість держави та формують основу її майбутнього. У цьому контексті концепція соціального служіння набуває особливої ваги. Вона є не лише складовою державної політики, а й серцевиною духовно-ціннісного праворозуміння, що ґрунтується на принципах Євангелія – служіння ближньому. Саме ця ідея має стати основою для еволюційного розвитку суспільства, що прагне зберегти свою ідентичність, залишаючись відкритим до інновацій, інтеграції та прогресу. Справжня сила народу – у внутрішній єдності, духовній стійкості та здатності плекати високі моральні ідеали, що допоможуть залишатися господарями на своїй землі, не втрачаючи людської сутності.

І. В. Кріцак говорить, що аналіз світового досвіду реалізації державою правоохоронної функції свідчить, що теорія й практика сучасних демократичних країн, порівняно з попередніми етапами державотворення, збагачена комплексом заходів, спрямованих на підвищення ефективності та поглиблення соціалізації поліцейської діяльності (орієнтування поліції на захист фундаментальних принципів демократії, позбавлення її організаційно-правових можливостей діяти незалежно від інших державних і суспільних структур, деєтатизація і децентралізація поліції, розвиток партнерських стосунків із населенням тощо). Вагоме місце в цьому переліку займає впровадження у повсякденну поліцейську практику функції надання послуг населенню¹.

Соціальне служіння є серцевиною духовно-ціннісного праворозуміння, адже саме через нього реалізуються фундаментальні принципи любові, милосердя, справедливості та багатьох інших чеснот. Християнська традиція наголошує на необхідності допомагати нужденним: нагодувати голодного, підтримати знедоленого, відвідати хворого та ув'язненого. Ця концепція є не просто релігійною заповіддю, а цілісною соціальною доктриною, що визначає відповідальність як окремої людини, так і держави.

Аналіз світового досвіду засвідчує, що високорозвинені країни, які дотримуються принципів соціальної справедливості, духовно-ціннісних ідеалів і забезпечують гідний рівень життя громадян, – все це сприяє стабільності, економічному зростанню та здатності до самозахисту від

¹ Там само. С. 3

зовнішніх загроз. Коли держава створює міцний соціальний фундамент, її політична та економічна стабільність посилюється, а суспільство розвивається гармонійно.

У сучасних умовах правоохоронна функція держави трансформується, охоплюючи також державотворчі та оборонні аспекти. Внутрішня стабільність є основою сильної зовнішньої позиції країни. Успішна держава характеризується високотехнологічним розвитком, раціональним використанням ресурсів, сприятливою демографічною ситуацією та активною участю громадян у соціальному житті. Саме тому необхідно не лише на теоретичному рівні розробляти концепції розвитку України як соціальної та правової держави, а й практично впроваджувати ефективні механізми їх реалізації.

Важливою складовою цього процесу є історична спадкоємність. Державотворення має враховувати національні традиції, ментальні особливості та культурні цінності українського народу. Збереження української ідентичності через інтеграцію духовно-ціннісних підходів у державне управління сприятиме гармонійному розвитку країни. У цьому контексті ключовими є мобільність, оперативність та ефективність соціальних ініціатив, спрямованих на реальне покращення життя громадян.

Концепція соціального служіння не обмежується професійною діяльністю окремих фахівців – лікарів, вчителів, волонтерів. Вона охоплює всі сфери суспільного життя, забезпечуючи орієнтир державної політики на захист фундаментальних прав і свобод людини, адже служіння ближньому – це не лише моральний імператив, а й механізм побудови сильного, згуртованого суспільства.

Впровадження концепції соціального служіння в систему державного управління є ефективним засобом боротьби з корупцією, деморалізацією суспільства та іншими деструктивними явищами. Водночас це сприятиме модернізації державних інституцій, їх адаптації до сучасних викликів. Україна має всі передумови для того, щоб стати зразком високоефективної, морально стійкої та соціально орієнтованої держави, яка використовує як власний історичний досвід, так і найкращі світові практики.

Центральне місце у цих процесах посідає впровадження концепції соціального служіння як інструменту реалізації духовно-ціннісного праворозуміння. Саме через нього формується суспільство, де панують любов, милосердя, творчість і життєрадісність – цінності, які неможливо придбати за жодні матеріальні блага. Коли людина відчуває гармонію між «Духом, Душею і Тілом», вона здатна повною мірою реалізувати свій потенціал. І саме це є запорукою процвітання держави, що ґрунтується на духовних і моральних принципах, що творять життя.

Висновки. Практично, від здобуття незалежності Україна переживає період динамічних соціально-економічних, політичних та світоглядних трансформацій, спрямованих на побудову ефективної державної системи та якісно нового суспільного середовища. Війна, розв'язана росією проти України, внесла свої корективи, винісши на перший план питання оборони

країни та національної стійкості. Однак реальне об'єднання народу й нації неможливе без духовно-ціннісного підґрунтя та ідеології, що формується на його основі. Саме ця складова виступає рушійною силою змін, здатною перетворити суспільство та визначити його майбутнє.

З позицій кримінології надзвичайно важливо досліджувати природу зла у духовно-ціннісному вимірі. Доречно розвивати кримінологію або духовно-ціннісну кримінологію. Розуміння сутності зла відкриває нові рівні та горизонти пізнання, які можуть слугувати основою для наукових відкриттів та глибоких теоретичних праць. Аналізуючи духовні та моральні аспекти злочинності, ми не лише осмислюємо механізми її виникнення, а й створюємо міцний фундамент для майбутніх досліджень, що здатні стати класичними у своїй галузі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Кріцак І. В. Правоохоронна функція держави та її вплив на формування функції надання послуг населенню органами внутрішніх справ України. *Форум права*. 2009. № 3. С. 365–372. URL: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2009-3/09kiwscu.pdf>
2. Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Кріцак Іван Васильович ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Х., 2011. 226 с.
3. Целякова О. М. Духовність і ціннісні орієнтації студентської молоді України в трансформаційному суспільстві. *Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії*. 2009. № 38. С. 222–233.
4. Лопуга О. Особливості духовно-ціннісних орієнтацій особистості. *Вісник Львівського університету. Філософсько-політологічні студії*. 2020. Вип. 29. С. 98–105.
5. Чекараміт К. С. Кримінологічна характеристика сучасної злочинності неповнолітніх. *Ірпінський юридичний часопис*. 2024. № 4 (17). С. 210–216. [https://doi.org/10.33244/2617-4154-4\(17\)-2024-210-216](https://doi.org/10.33244/2617-4154-4(17)-2024-210-216)
6. Костенко О. М. Модернізація доктрини сучасної кримінології у парадигмі соціального натуралізму. *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2014. № 1 (2). С. 190–208.
7. Ескрідж К. Бутирський А. Розвиток кримінології як науки: міждисциплінарний підхід. *Право України*. 2019. № 9. С. 215–226.
8. Бандурка О. М., Литвинов О. М. Синхронізація понятійного апарату теорії протидії злочинності. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2 (19). С. 93–100.
9. Кримінологія: запрошення до дискусії : [монографія] / О. В. Баляба, Е. В. Віленська, Е. О. Дідоренко, Б. Г. Розовський. Луганськ : РВВ ЛІВС, 2000. 318 с.
10. Офіційний сайт Державної служби статистики України. URL: www.ukrstat.gov.ua.

11. Кріцак І. В. Функція надання послуг населенню органами внутрішніх справ України: теоретико-правовий аспект : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Іван Васильович Кріцак; Харк. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2010. 20 с.

Стаття надійшла до редакції 18.03.2025

Ivan V. KRITSAK,

PhD in Law, Associate Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Inna M. ISCHYK

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

SPIRITUAL-VALUE CONCEPT OF LEGAL UNDERSTANDING: CONTENT, ESSENCE AND ROLE IN THE KNOWLEDGE OF CRIME AND COUNTERACTION AGAINST IT

Today's society, striving for harmonious development, needs to rethink the concept and idea of service - both at the level of the individual and in the general social dimension/format. Service as a personal position, phenomenon and process has deep religious, theoretical and legal, criminological/criminotheological aspects that remain insufficiently studied today. The instruction of serving one's neighbor, expressed by Jesus Christ in the words: "Whoever wants to be the greatest among you, let him be the servant of all" (Matthew 20:26-28) not only has moral, ethical, spiritual and value significance, but also acquires special relevance and importance, especially now, in the twenty-first century, in the context of building a rule-of-law state and preventing crime. Realization of the idea of service and its practical implementation can become a key factor in social stability, strengthening of law and order institutions, and overall progress and prosperity. Fostering social responsibility and a healthy Ukrainian nation through the idea of service and the concept of biblical studies/bibliotherapy is a strategic direction that can bring the Ukrainian state and law to a new level and stage of advanced development.

An important element in the realization of social service is an effective system of the concept of "law enforcement" based on moral and legal standards. Law is a valuable resource of society, like a diamond, which must be carefully protected. Without the spiritual and value dimension, this protection becomes formal and superficial. That is why modern law enforcement is increasingly integrating humanistic values supported by spiritual and cultural principles, ensuring a balance between the rules of law, traditions, customs and morality of society.

True professionalism in criminology is born not only from academic knowledge, but also from a sincere desire to explore the depths of this science through self-education. Even starting from an amateur level, a criminologist can reach the highest levels of proficiency if he or she has the internal motivation,

perseverance, and willingness to delve into the complex theoretical and practical aspects of his or her field. And most importantly, it is the support of teachers, mentors, and like-minded people. It is the desire for continuous development, analysis of the deep processes of crime and the search for effective methods of counteracting it that opens the way to true expertise and recognition in criminological science.

Keywords: *legal understanding, spiritual and value approach, criminology, concept of "law enforcement", social service, crime, combating crime, religion, ideology, criminogenicity, demographic crisis, war.*